

Ingerul cu Aripi Negre

Inima de Cristal a Gardianului
Cartea 7

Traducere Română

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Table of Contents

Prolog – Darious

Capitolul 1 “Râsul demonic”

Capitolul 2 “Mituri periculoase”

Capitolul 3 “Casele bânuite”

Capitolul 4 “De-a dreptul înspăimântat”

Capitolul 5 “Vrăjitoarele iadului și Demonii Umbrelor”

Capitolul 6 “Îngeri și Demoni”

Capitolul 7 “Pace și Furie”

Capitolul 8 “Dezechilibrat”

Capitolul 9 “Sanctuarul nedorit”

Capitolul 10 “Strigătul de furie”

Capitolul 11 “Dragoste Furioasă”

Capitolul 12 “Distrageri și Gelozie”

Capitolul 13 “Dement”

Capitolul 14 “Sacrificiu”

Capitolul 1 “Râsul demonic”

În mod normal, filmul „Evil Dead 2” o speria foarte tare. Dar, din fericire, Kyoko era atât de somnoroasă încât abia putea vedea ecranul televizorului, iar asta înseamnă mult, deoarece era un televizor de 73 de inch cu sistem de sunet asemănător unui teatru. A clipit de câteva ori, apoi s-a trezit, ridicându-și capul pentru a privi ceasul digital din fața DVD playerului.

Trei dimineața! Ultima clipire fusese căderea ei. Adormise mai mult de o oră.

Avea obiceiul de a sta trează până când știa că toată lumea a ajuns acasă în siguranță, așa că a început repede să numere capetele. Încercase să se ridice, dar și-a dat seama că era prinsă între spătarul canapelei și Toya.

Privind în jos, obrajii săi se aprinseră. Fața lui era îndesată lângă stomacul ei inferior și unul din brațele lui era aruncat peste șold ei. Cum de a putut să adoarmă cu el în partea opusă a camerei și apoi să se trezească cu el în cele mai ciudate poziții? Era complet enervant. Dacă acesta nu dormea liniștit, l-ar fi împins la podea.

Kyoko și-a dat ochii peste cap știind că a gândit același lucru de mai multe ori și până acum...el nu a sfârșit niciodată pe podeaua.

Expresia ei s-a înmuiat văzându-i părul închis la culoare și cum toate șuvițele argintii se împrăștia în el. Întotdeauna părea atât de dulce când dormea... era păcat că nu puteau să-l țină adormit tot timpul. Ea râde la propria glumă mentală. Dar ce naiba, era adevărat. Toya, pe cât de dulce și iubitor era în secret, era primul care începea o ceartă cu ea.

Trăgându-se în sus și peste partea din spate a canapelei, astfel încât să nu trebuiască să se târască peste el, și-a luat încălțăminte și s-a uitat împrejur.

Kyoko clătina din cap, întrebându-se de ce atât de mulți dintre ei și-au făcut un obicei să doarmă în această imensă sufragerie, aproape în fiecare noapte, când toți aveau propriile camere cu paturi duble. Uitându-se repede în jur, observase că toți cei pe care îi aștepta erau prezenți, cu excepția lui

Kyou, ceea ce era normal, și a lui Tasuki, despre care știa că avea schimbul de noapte în această săptămână.

Kyou fiind șeful lor, ghicise că era prea mult să-i ceară să stea cu polițiștii, detectivii particulari și clarvăzători care lucrau pentru el.

Un gând foarte ciudat îi venise în minte și zâmbise. Dacă ar fi fost cineva treaz să o vadă, de frică ar fi luat-o la fugă. Tipii aceștia o tachinaseră atât de mult în ultima vreme, încât Kyoko credea că e timpul să se răzbune... de zece ori.

Ea merse în tăcere spre Shinbe, care dormea pe fotoliu. Cu atenție, îi extrage telecomanda televizorului care ajunsese cumva în poala lui. Kyoko înlemnise când Shinbe își schimbase poziția și murmurase ceva despre blana de iepure și sirop de ciocolată în somn.

Clătinând din cap, Kyoko luase telecomanda de pe el și oprise televizorul.

Adrenalina îi străbătea corpul, dându-i o senzația de leșin. O parte foarte mică din ea începuse să se simtă rău, dar ea sărise în sus și în jos, până când acea parte a conștiinței sale fusese redusă la tăcere.

După incidentul cu lenjerie intimă al lui Kotaro și dorința bruscă a lui Toya de a lăsa o dâră pe holuri și în dormitorul ei... meritau acest lucru.

În plus, se gândeau la ea ca fiind copilul grupului. Întotdeauna trebuia să se certe cu ei pentru a ajunge să facă oricare dintre muncile paranormale dure.

Singura ei putere reală era faptul că, uneori, atunci când atingea ceva sau pe cineva, avea sclipiri din trecut care îi ajuta să rezolve cazurile. Dar nu funcționa întotdeauna. Nu era ca și cum ar fi putut să meargă la un demon și să-l atingă pentru a vedea dacă va avea de gând să omoare oameni.

Poate sărind pe ei toți deodată, le-ar fi dovedit că ar putea să se descurce și singură. În plus... răzbunarea era dulce.

Cu televizorul încă pe silențios, Kyoko ridicase volumul la maxim. Era o parte din acest film care o înfiora de fiecare dată când o auzea. Așa că derulase la acea parte... partea în care totul în cameră începuse să rădă de personajul principal cu cele mai demente voci posibile.

Furișându-se la ușă, o deschise și făcuse un singur pas în hol înainte de a se întoarce și de a zâmbi la scena pașnică. Apăsând pe butonul silențios încă

o dată, Kyoko aruncase telecomanda în direcția generală a canapelei și o luase la fugă.

Zgomotul puternic îi făcuse pe toți să tresare și să intre în acțiune și, prin urmare, crease un efect de domino care ar fi făcut ca toată lumea să nu mai rădă timp de săptămâni.

Kotaro fusese primul care reacționase. Stătea într-unul dintre fotolii, visând la un anumit înger cu părul castaniu, când râsul înfiorător îl înconjurase. Se ridicase în picioare, scoțându-și arma, o Beretta în același timp și împușcând televizorul. Fiind un ofițer al poliției locale, instinctul îl făcuse să reacționeze atât de repede.

Yohji, partenerul lui Kotaro de la secție, stătea pe un alt fotoliu. Zgomotul îl făcuse să sară, ceea ce făcuse ca fotoliul să se răstoarne pe spate. Acesta se ridicase în mai puțin de o secundă, folosind fotoliu căzut pentru acoperire și îndreptându-și arma spre ce mai rămăsese din televizorului.

Shinbe sărise în picioare strigând ceva despre abandonarea navei, a lui Kyoko și mai întâi a perversilor. Apoi clipise, trezindu-se din visul său în ceea ce putea fi un coșmar. Își înclinase capul uitându-se la televizor.

Din cauza poziției precare a lui Toya pe canapea, acesta căzuse de pe margine, aterizând peste adormitul Kamui care se întinsese pe podea cu un laptop deschis în fața sa. Fața lui Kamui intrase în tastatură, iar piciorul lui Toya intrase în ecran, distrugând efectiv dispozitivul.

“Ce naiba, Kotaro?” întrebuse Toya.

“Ia-ți fața din fundul meu!” Kamui țipase și sărise în sus, aruncându-l pe Toya pe podea.

Shinbe își freca ceafa, mulțumind oricărui zeu care îl asculta că nimeni nu-l auzise.

Yohji se ridicase încet și își pusese la loc arma, un PPK , în timp ce se încrunta la televizorul care mocnea. “Ai împușcat din nou televizorul”, murmurase acesta. “Nu este acesta al doilea din acest an?” În timp ce se holba la televizor adăugase: “Și cred că râde de tine”.

Kotaro, la rândul său, se uita la televizorul stricat, care încă mai arăta râsul demonic, chiar dacă ecranul era distrus. Expresia de pe fața lui era una de surpriză totală și se uitase în jos la Beretta din mână, înainte de a o pune ușor în suport. Observase niște lumini pâlpâitoare și se uitase în spatele său pentru a o vedea pe Suki cum îi face poze cu telefonul ei mobil.

“Ghiciți de trei ori cine tocmai a făcut asta”, exclamase Toya în timp ce se năpustise ca un nebun peste ușă.

“Nu o omorâ!” Kamui țipase fugind după el. “Eu voi fi primul care o va face.”

Kotaro nu s-a mișcat în timp ce încă se uita la televizor. Shinbe a fugit după Toya și Kamui cu toată intenția de a o „salva” pe Kyoko de răzbunarea lui Toya.

“Nu te teme Kyoko, te voi proteja!” Shinbe exclamase în timp ce alerga pe hol.

Yuuhi, un băiețel albinos, și-a scos dopurile de urechi. “Ți-am spus eu”, șopti el cu o voce fără emoții, care provocase o senzație ciudată.

Amni, care stătea lângă băiețel pe același fotoliu pe care Shinbe tocmai îl eliberase, a rânjit și el după ce și-a scos și dopurile de urechi. Cei doi erau clarvăzătorii grupului și prevăzuseră asta de câteva zile. Nu s-a deranjat să avertizeze pe nimeni pentru că... care ar fi distracția în asta?

“Cel puțin camerele de securitate instalate de Kyou vor capta totul”, declarase Amni. “Reluarea instantanee este cel mai bun lucru de la pâinea feliată încoace.”

“Ce am pierdut?” Tasuki întrebuse în timp ce intrase liniștit pe ușă, bucuros că în sfârșit a plecat de la serviciu pentru noapte.

“Toya tocmai a plecat să o ucidă pe Kyoko”, spusese Amni cu o voce amenințătoare, ca și cum ar fi văzut o scenă oribilă. Apoi izbucnise în râs când Tasuki fugise atât de repede din cameră încât provocase o briză.

Kotaro ridicase din o sprânceană la Amni, “Ți-a spus cineva vreodată că ai o latură demonică?”

Amni ridicase din umeri: “Nu am vrut ca el să se simtă lăsat pe dinafară.”

Darious se rezemase de zidul de cărămidă, făcându-și o părere despre oraș. Sunetele și mirosurile de la atât de mulți oameni fuseseră distorsionate cu ecouri demonice pe care nimeni altcineva nu le observa. Putea să simtă chiar și umbre care nu aparțineau luminii de zi, dar rămăsese calm pentru a-și păstra puterile ascunse pentru o vreme.

Aflase cu mult timp în urmă că starea lui de spirit avea un efect asupra vremii și până acum cerul era senin și temperatura era perfectă. Era miezul zilei și voia mai mult lumina soarelui decât singurătate. Părea că le primea pe amândouă.

Darius zâmbea când se uita la oameni. Stăteau atât de aproape de cealaltă margine a trotuarului larg, încât un pas greșit și ar fi sfârșit în trafic aglomerat.

Era obișnuit cu oamenii care tăiau o arcă largă în jurul său și lui nu-i mai păsa de nimic... nu că i-ar fi păsat vreodată cu adevărat. Ar fi putut să le facă la toți o favoare și să rămână invizibil, dar fiind asemănător cu o fantomă 24/7, începuse să-l enerveze. Singurul motiv pentru care se afla acum în mijlocul unei populații atât de dense era pentru că urmase mirosul multor demoni în această zonă.

Încă încerca să-și dea seama de ce acest loc devenise centrul de interes al demonilor. Era atât de aglomerat, zgomotos și murdar încât aproape că înțelegea de ce demonii ar alege acest loc, dar asta nu însemna că trebuia să-i placă. El a evitat zonele populate cât mai mult posibil, deoarece învățase cu mult timp în urmă că astfel de locuri erau cele care dădeau naștere celui mai rău tip de oameni. Unii dintre ei erau aproape la fel de răi ca demonii pe care îi urmărea.

De-a lungul mileniilor, el ucise nenumărați demoni... dar demonii cei mai puternici și cei mai rapizi se împrăștiaseră și se ascuseseră în timp ce el era ocupat să-i ucidă pe cei mai slabi. Toate acele piste șterse par să se întâlnească aici... în acest oraș.

Gândurile lui se întunecară, știind că demonii maeștri conspirau acum împreună, crezând în mod eronat că armata lor, amestecată prin atât de mulți oameni, l-ar putea învinge. Ascunzându-se printre oameni nu i-ar fi ajutat.

Aurele lor îi ieșeau în evidență ca niște faruri, arătând mai degrabă ca niște umbre distorsionate decât ca niște adevărate ființe vii.

Ochii lui Darius se înnegriseră la gândul. Dacă ar fi trebuit să distrugă acest oraș și toți oamenii din el, atunci așa să fie. El nu le datora muritorilor nimic. În plus, ei știau despre demoni și aleseseră să ignore acest fapt. Toate filmele de groază erau dovadă, chiar dacă ei le numiseră ficțiune. Ei din ignoranță uitaseră că fiecare legendă umană se baza pe o mică porțiune de realitate.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>